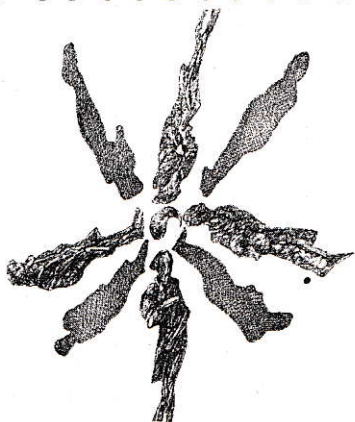

LBRIS

We know
books

Stefan
Mitroi

OM
de
pământ

Ilustrații de
Mircia Dumitrescu

EDITURA JUNIMEA
IAȘI - 2026

Cuprins

Nenăscut	5
I-am cerut lumii	6
Oameni fericiți	7
În sus	8
O rudă îndepărtată	9
Strada noastră	12
Cana cu apă	15
Casa călăului	16
Oglinda	17
Dreptunghiul	18
Dimineață	19
Hohote de râs	20
Tristețea unei bucurii	21
Tata	22
Cu viteza luminii	24
Pâinea cea de toate zilele	27
Întristare	28
De-a-ndoaselea	29
Singurul lucru	32
Uitarea	33
Lumina zilei	35
Între linii	36
Ziua aceasta	39
Descăpățânare	40
Nicio moarte	41
În cădere	43
În gol	45
Răzbirea	46
Chirurgie	47
O zi în plus	48
O amânare a trezirii	51
Aeroplanul	52

Cu mințile pierdute	56
Trezirea din moarte	58
Dacă mă nașteam	62
Năluci	65
Plin de viață	68
De-a v-ați ascunselea	69
Mame	72
Tatăl nostru	73
Câmp cu berze	74
Alegerea ei	76
Zburătorul	79
Secerișul acela	80
Ploaie de copii	81
Curgerea timpului	83
Casa cu urechi	84
Omul de pâine	86
Cu încetinitorul	88
Morminte răsând	89
Mâini de fum	91
Fereastra	94
Căpățâna	97
Zilele săptămânii	100
Singurătăți	101
Înserare	102
Cornițe	103
Pe curat	104
Fărâme	105
Ultimul	106
Onor	109
Marele război	110
Vârste restante	111
Sorocul	112
Gară	115
La țarm	116
Arsură	117
Nerușinare	118
Înscenări	120

Inimi de piatră	123
Atunci când muream	124
Ochii bunicii	126
Aruncatul în gol	127
Toți oamenii	128
Cineva pe drum	129
Un nou război	130
Decalog	131
Copac uscat	132
În urmă	133
Noduri	134
Colindători	135
Dovadă	140
Haina frigului	143
Pârtie	144
Cei ce mă ascultă	145
Cineva de acasă	146
Zori de ziuă	147
Memoria	148
Alcool	149
Vise împlinite	150
Fire de dor	151
Vinovăție	152
Doruri	153
Întoarceri	154
Înapoi pe pământ	156
Stropi de rouă	157
Prin crângul de pădii	159
Lumi diferite	161
Nuntă	162
Armă albă	165
Zile mari, zile mici	166
Prin cer	167
Învingători	168

Nenăscut

Ies dimineața în pragul casei
și încep să mă caut.
Pe unde oi fi eu în lumea aceasta?
Sunt zile în care nu mă găsesc deloc.
Te pomenești că nici nu m-am născut, îmi zic.
Aș fi putut să aflu asta de la mama,
dar ea s-a ferit să-mi spună,
pesemne ca să nu mă supere.
Cum nu mai am pe cine să întreb acum,
îmi văd,
așa nenăscut cum sunt,
mai departe de viață.

I-am cerut lumii

I-am cerut lumii
 să fie toată a mea.
 Știi, i-am spus,
 curând n-o să mai fiu.
 Stă în puterea ta să-mi aparții
 doar mie timp de o zi.
 Măcar un ceas,
 dacă o zi ți se pare prea mult.
 Eu am fost toată viața al tău,
 o să fiu și după ce voi muri,
 chiar dacă tu ai început
 încă de pe acum să mă uiți.

Oameni fericiți

Nu-mi plac războaiele,
zise marele conducător de oști,
le încep doar pentru a mă bucura
de sfârșitul lor.
Nu vezi niciodată
oameni atât de fericiți ca atunci!
Morții se ridică din gropile comune
și o iau veseli spre casele lor.
Cei scăpați cu viață,
cu un pic de viață
-așa e pe front-
nu rămâne nimeni
pe de-a-ntregul viu,
se apucă să caute
pe câmpul de luptă
bucata de moarte
care le lipsește.
Atunci când o găsesc,
dau iute tonul la cântec
și o pornesc în pas de defilare spre casă.

Ca s-o poată face însă asta
trebuie să fie morți de tot.
Ți-e mai mare dragul să-i privești!
Să le acoperi pieptul și ochii larg închiși
cu flori!

În sus

Nu știu de ce,
 de câțiva ani încoace,
 îmi vine aproape tot timpul să cad în sus.
 Îngerul meu păzitor
 care mă ține de mână, îmi spune
 nu încă,
 dar o să vină și ziua aceea curând.
 Am să te duc chiar eu
 acolo unde visezi să ajungi.
 Îți voi da locul meu din cer,
 Însă cu o condiție,
 să-mi rămână mie
 mormântul tău de pe pământ.

O rudă îndepărtată

Cosmosul nu-și uită rudele niciodată,
oricât ar fi ele de îndepărtate,
așa cum este satul meu,
ce se trezește uneori în locuri în care
n-am mai fost nimeni de pe pământ.
La depărtări de miliarde de kilometri.
E mâna cosmosului
care îl duce pe scurtături numai de el știute
în câte o galaxie necunoscută.
Îl lasă doar nițel acolo,
cât să se mire de ceea ce vede.
Cu adevărat se miră doar la venirea înapoi.
S-a strâns un munte de mirare
în apropierea satului meu.
Ne jucăm noi, copiii, pe el.
De-a materia și antimateria.
De-a gravitația și antigravitația.
De-a viteza luminii și viteza întunericului.
Dacă-i întrebi pe cei bătrâni,
nici nu știu când le-a trecut viața.
Li se pare că miile de ani pe care le-au avut de trăit
s-au scurs în câteva clipe.
Să nu spuneți la nimeni despre ce se întâmplă aici,
ne cer părinții, când mergem la oraș,
unde ne putem întâlni cu copiii din alte sate.
Atâta le-ar trebui oamenilor din satele acestea
să afle de norocul de care se bucură satul nostru neînsemnat.
Într-un rând, îmi povestește tata,
ne-am pomenit tocmai la marginea timpului.

Cu mai bine de treisprezece miliarde de ani lumină în urmă!
 Nu ne-ar crede nimeni
 dacă i-am spune că satul nostru este
 cea mai veche așezare de pe lume.
 Așa că e mai bine să ne ținem gura.
 Nici despre faptul că o dată s-a întâmplat
 să vină cosmosul însuși la noi în sat,
 unde a rămas o noapte întreagă,
 n-a suflat niciunul dintre noi o vorbă.
 Unde să culci atât de multe ceruri?
 Cu ce să potolești foamea haitelor de găuri negre?
 A luat fiecare pe câte cineva la el acasă.
 Cum o fi încăput ditamai soarele,
 de milioane de ori mai mare decât cel
 de pe cerul de la noi,
 în odaia de la drum a casei noastre cu numai două odăi,
 nu pot să știu.
 Mai greu a fost a doua zi, când s-a apucat mama
 să scoată afară lumina rămasă înăuntru.
 A cărat mii de găleți, însă lumina se făcea iarăși la loc.
 A trebuit să ne învățăm și ziua și noaptea cu ea.
 Veneau în fiecare seară oamenii din sat să ne ceară cu împrumut.

Luați câtă vreți, le spunea mama, e de unde.
Oricât de multă ați lua,
nu se termină niciodată!
Când mamei i-a venit ceasul
să fie dusă la cimitir-
era încă tânără, împlinise
doar patru mii patru sute de ani de viață,
i-am acoperit groapa cu lumină.
Nu s-a învechit nici acum lumina de atunci.
E mereu proaspătă.
Are, în orice caz, o veșnicie destul de frumoasă mama.
Poate că satul nostru nu este singura rudă
pe care o are cosmosul
prin partea locului.
Or mai fi și alte sate rude cu el.
Însă oamenii din ele au fost învățați,
ca și noi, să păstreze secretul.
Doar că satele lor nu știu să se mire
la fel de mult ca al nostru.
Muntele nostru de mirare e cel mai înalt dintre toate.
Iarna vin roiuri de stele pitice
să se dea cu sania pe el.
Dar nu ajung niciodată atât de departe ca mine,
ce pornesc tocmai de sus, din vârf,
și nu mă opresc decât dincolo de copilăria bunicilor,
care e de aceeași vârstă cu lumina celor mai bătrâni
sori ai universului!